

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ FREDERIC BOUTET

Η ΖΗΛΕΙΑ

(“Ετσι σαν συμβουλή στα νεύπαν δρα ζευγάρια...”)

Μορίς Σαρά μπήκε κάπως ξαφνικά στο μπουντουά της...

—'Οντουάριος τ'α μαλλιά σου σήμερα, αγάτη μου;... 'Ε;... Δέν πιστεύω νά γελι...

—'Η Καρλόττα, δώχως νά στρέψη τ'ο κατσαράκι...

—Ναι... Μουστειτε πρόσζελή η 'Αδριανή...

—Θά βγήξ 'Ξε;... Ξαναφώτισε με προσποιητή Ξεννοιασιά ο Μορίς...

—Καί βέβαια θάβγω... Κάι δάγκασε τήν καρδιά του Μορίς...

—'Α, ναι... Ξέρω... Θά πάξ, ασφαλώς, στη μαμά σου...

—Καί νά χορέψτε μήπως;... Διέκρινε με κρυφή πίκρα ο Μορίς...

—Φυσικά... 'Η 'Αδριανή κάλεσε και μερικές φιλικές οικγενείες...

—'Α, ναι... Ξέρω... Θά πάξ, ασφαλώς, στη μαμά σου...

—Καί νά χορέψτε μήπως;... Διέκρινε με κρυφή πίκρα ο Μορίς...

—Φυσικά... 'Η 'Αδριανή κάλεσε και μερικές φιλικές οικγενείες...

—'Α, ναι... Ξέρω... Θά πάξ, ασφαλώς, στη μαμά σου...

—Καί νά χορέψτε μήπως;... Διέκρινε με κρυφή πίκρα ο Μορίς...

—Φυσικά... 'Η 'Αδριανή κάλεσε και μερικές φιλικές οικγενείες...

—'Α, ναι... Ξέρω... Θά πάξ, ασφαλώς, στη μαμά σου...

—Καί νά χορέψτε μήπως;... Διέκρινε με κρυφή πίκρα ο Μορίς...

—Φυσικά... 'Η 'Αδριανή κάλεσε και μερικές φιλικές οικγενείες...

—'Α, ναι... Ξέρω... Θά πάξ, ασφαλώς, στη μαμά σου...

—Καί νά χορέψτε μήπως;... Διέκρινε με κρυφή πίκρα ο Μορίς...

—Φυσικά... 'Η 'Αδριανή κάλεσε και μερικές φιλικές οικγενείες...

—'Α, ναι... Ξέρω... Θά πάξ, ασφαλώς, στη μαμά σου...

—Καί νά χορέψτε μήπως;... Διέκρινε με κρυφή πίκρα ο Μορίς...

—Φυσικά... 'Η 'Αδριανή κάλεσε και μερικές φιλικές οικγενείες...

—'Α, ναι... Ξέρω... Θά πάξ, ασφαλώς, στη μαμά σου...

—Καί νά χορέψτε μήπως;... Διέκρινε με κρυφή πίκρα ο Μορίς...

—Φυσικά... 'Η 'Αδριανή κάλεσε και μερικές φιλικές οικγενείες...

—'Α, ναι... Ξέρω... Θά πάξ, ασφαλώς, στη μαμά σου...

Τήν είδε μπρός στον καθρέφτη νά φοράει με προσοχή τ'ο καπέλλο της...

σει και... σου πρέπει... Συγχρόνως ούχτιρε πρὸς τήν πόρτα, στερεώνοντας βιαστικά τ'ο μαζρά...

—'Ο σύζυγός της ἀπέμεινε γιά μιὰ στιγμή κατὰπληκτος... 'Έπειτα, ἀνασηκώνοντας...

—Μπα... Δέν βαρύνει... 'Όπου νάναι, θά γυρίσει πίσω... 'Όστόσο ἡ Καρλόττα...

—'Όσο ἡ Καρλόττα, μιὰ πὺν βρέθηκε στὸ δρόμο, ἄρχισε νά περπατᾷ ἄσποκα...

—'Έπειτα ἀπὸ ὦρα ἀργετή ἐπίπονη περιπλανήσεως, βρέθηκε μπρὸς στὴν ἐγκατα...

—Μπῆρε μ' ἐμπιστοσύνη μέσα, κ' ὅταν ἀποτελείωσε μιὰ προσεχρῆ εἰλαβή...

—'Έλαψε ὦρα πολλή, θεομὰ κ' ἀστεύρευτα, κ' ὅσο ἔκλαψε τόσο τ'ο θυμὸς...

—'Η καρδιά της ἦταν ματωμένη ἀκόμη ἀπ' τὸν μεσημεριώτικον ἐκείνον...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

—'Όταν ἦταν μιὰ μεσάνυχτα, ὅταν βγῆκε ἔξω ἡ Καρλόττα...

ΕΚΚΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΑΝΑΝΤΑ ΚΟΥΜΑΡΑΣΒΑΜΥ

Η ΝΑΛΑ ΚΑΙ Η ΝΤΑΜΑΓΙΑΝΤΗ

('Ινδικό παραμύθι)

ΤΗΝ πολιτεία Νισαγαντά, στις Κεντρικές 'Ινδίες, ήταν κάποτε ένας νεαρός βασιλιάς, που λεγόταν Ναλά. Σε μία γειτονική περιοχή, που ονομαζόταν Βινταρατά, βασιλευε ένας άλλος βασιλιάς, που η κόρη του Νταμαγιάντη, ήταν η όμορφότερη κοπέλλα του κόσμου.

Ο Ναλά ήταν ένα παλληκάρι θαυμαστό, ικανό και στις εξημετέρες τέχνες κι' επιστήμες, που έπρεπε να κατέχει στην έντιμη κάθε καλός κι' αξιος βασιλιάς. 'Ιδιαίτερος φημιζόταν για την τέχνη, του να ζωγραφίζει.

Μια μέρα, ενώ ο Ναλά περιπατούσε μεσ' στον κήπο του παλατιού του, είδε τους γίγαντες, που κοιμηθόσαν ανά γουά της λήνης, ανά μεσ' από τα μεγάλα άνθη των λωτών και των πήρε ξαφνικά η επιθυμία να κληρηθή και να ποζώσει, έναν από δαύτους! Ο κόσμος, ώστόσο, που έπρεπε θύμα της ξαφνικής αυτής επιθυμίας του βασιλιά, τα κοπάφερε να κερδίση πάλι την ελευθερία του, λέγοντάς του τα παρακάτω λόγια:

—Μη με σκοτώνεις, βασιλιά, κι' εγώ θ' ανοίξω τ' άπυρα τα φτερά μου και θα στενάξω ως το Βινταρατά, να τραγουδήσω τα κάλλη και τις χάρες σου, στην όραμα τη Νταμαγιάντη!...

Κι' άμέσως δόκιμα μαζί οι γίγαντες του κήπου του παλατιού του Ναλά, πέταξαν ως το Βινταρατά, κι' ένας από δαύτους άρχισε να μιλάει και να λέη στην βασίλισσα:

—Έβλε στο Νισαγαντά κάποτε βασιλόπουλο, που δεν έχει το ταίρι του σ' όλόκληρο τον κόσμο! Είναι το πιο χαριτωμένο παλληκάρι, όπως κι' εσύ είσαι η όμορφότερη κοπέλλα, μεσ' στη γη! Μπορεί, λοιπόν, να γάνε μεσ' το πιο λαιπρό και ταιριαστό ζευγάρι.

Η Νταμαγιάντη φοβήθηκε, σκέπασε με τον πέπλο της τ' όραμα πρόσκαιτό της και τόβανε στα πόδια, κλείνοντας τ' αυτιά της, στα λόγια του παραξένου πουλού!

Η εξήμετη της άμορφιά, ώστόσο, του μαζουρού και ξένου βασιλιά, της έκανε έντονα, καθώς έφηνε, την τελευταία τη στιγμή μετάνοιασε, γύρισε προς τον γίγαντα που της μιλάει και του φώναξε με δυνατή φωνή:

—Χαράτρησε έκ μερούς μου τον Ναλά, ο μαζικό πουλί!...

Η Νταμαγιάντη, που ζούσε εύτυχισμένη στο παλάτι και τους κήπους του πατέρα της, έλειψε πώς μ' αυτό τον τρόπο ο Ναλά, τ' όμορφος βασιλόπουλο, θα την έρωτευότανε και πώς θα πήγαινε να τη ζητήσει για γυναίκα του. Και ίσα-ίσα, εκείνο τον καιρό, ήξερε πώς ο πατέρας της σκόπευε να συγκαλέση, για χαρήγη της ένα «βαγαμβαρά» —μια μεγάλη δηλαδή κι' επίσημη συγκέντρωση, στην όποια θα μαζεύνονταν όλα τα βασιλόπουλα κι' οι μαχαραγιάδες των γύρω τόπων, για να διαλέξη απ' αυτούς η κόρη του τον άντρα που της ταίριαζε να πάρη!...

Απ' την ημέρα όμως που της είχε πη τα λόγια εκείνα ο κόσμος, η όμορφη Νταμαγιάντη άρχισε να γίνεται χλωμή, και να μαραίνεται. Άπόρηγε τη συντροφιά των άλλων, βυθισμένη σ' όνειροπολήσεις. Αυτή η ξαφνική μεταβολή της κόρης του, δεν ξέφυγε το πεπειραμένο μάτι του πατέρα, Σάκρτηρε, τότε, πώς το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να επισκεύη την παντοφλή της κόρης του!...

Κάλισε, λοιπόν, μια όρη άρχιτερα στην αυλή του όλους τους γειτονικούς μαχαραγιάδες και τα βασιλόπουλα, κι' έκανε όλες τις άναγκαίες προετοιμασίες, ώστε να τους δεχτή όσο μπορούσε μεγαλύτερες-πότερα, μ' άγώνες, με γιορτές και πανηγύρια!...

Έκείνο τον καιρό, ο άγγελιαφόρος των θεών και μουσικός Να-

—Γιατί είσαι έτσι άρτηνιστή!... Τί μαλλιά είν' αυτά!... Ξαννούλιας εκείνος ξαλλός, κι' η Καρόλτα, μουδιασμένη ψυχή!...

—Στόν κληματογράφου... Άναγκάστρη να βγάλω το καπέλο μου!... Θεέ μου!...

—Τά βλέπεις!... Πόλι ξανάρχισες τα παραμύθια σου!... Και τόλμησες να ξαναγυρίσεις κοντά μου!... Φύγε!... Φύγε!...

Η Καρόλτα γονάτισε κάτω άπελευκισμένη και τραύλισε: —Μά σου όραξόμαι, Μωρίς, Σου όραξόμαι!...

Τη σκάντησε απότομα και την κάλεσε στα σανίδια, οφθαλίζοντας: —Πήρε πελά... Άρξουν η φεντιές σου... Είσαι μια άπηρη!...

Άρξαις το καπέλο του και την άρρησε μοναχή. Κι' εκείνη, μόνα στην ξαφνική μαυρίλα που την τριγύρισε, μπόρεσε μονάχα να νιώσση πως η ειτυχία της καταρρανόσε και πώς δεν είχε τίποτε άλλο για ύπερφωτισί της, παρά μονάχα την «άνεταροχή άληθειας!...

Και ζολισμένη, καλύτερη λιθόβηη στο πάτομα!...

ραντά, που είχε μείνει ένα μικρό διάστημα στη γη, είχε γυρίσει στους ουρανούς. Μπίζε, λοιπόν, στα διασηφάματα του μεγάλου θεού 'Ιντρα και του διαγγήθηκε για την όμορφη της Νταμαγιάντη. Παρακνημένοι απ' τα έργαμα του Ναραντά, οι θεοί άποκάπταν, μόλις έμαθα για τη συγκέντρωση των ήμερών στην αυλή του Μάζιμα, του πατέρα της Νταμαγιάντη, να κατέβουν και να λάβουν κι' αυτοί μέρος στο συναγωνισμό! Άνέβησαν, λοιπόν, στ' άρματα τους και ζούσαν, όλοι μαζί, για το Βινταρατά!...

Στο όροφο βόησαν τον Ναλά, που πήγαινε κι' αυτός στην αυλή του Μάζιμα. Η όμορφη του, το επιβλητικό παράσημά του, έβλεπον έντονα στους θεούς. Σάκρτησαν, λοιπόν, να τον σταύουν αυτόν, άπεσταλμένο τους. Ο μεγάλος θεός 'Ιντρα του έπτε:

—Μάθε, Ναλά, ότι εγώ και οι θεοί Άγγου, Βαροφίνα και Γαμά, άπεφασάσαμε να διεκδικήσουμε την άγάπη της όμορφης Νταμαγιάντη! Πήγαινε, λοιπόν, εσύ, και πές της να διαλέξη έναν από μας!...

Ο Ναλά, γονατιστός, παρακάλεσε τότε τους θεούς να χροσώποσουν άλλον γι' άπεσταλμένο τους, και να τον άπολλάξουν απ' τη σκληρή έκείνη έντολή! Οι θεοί, όμως, έπέμειναν —και ξαφνικά ο Ναλά βρέθηκε χωρίς κι' αυτός να καταλάβη πώς, μεσ' στους κήπους του παλατιού της όμορφης Νταμαγιάντη!...

Η βασίλισσα έβγαψε, έκείνη τη στιγμή, περίπλοκα με την άκολοφία της. Μόλις είδε το Ναλά, έμεινε τόσο αυτιά, όσο κι' η παρθένος που την άκολούθεσαν, έκστατική μπροστά στην όμορφη του! Και χαδωμά τον έρωτεύτηρε χρομά, στα βάθη της καρδιάς της!...

Ο Ναλά, πνίγοντας κι' ο ίδιος τα αισθήματά του, έπτε τότε στην βασίλισσα την επιθυμία των θεών.

Η Νταμαγιάντη, όμως, του άποζούθησε:

—Εγώ άνηκο μοναχή σε σένα! Γιατί δεν μ' άγαπάς και σ' αγαπάς; Μόνο και μόνο για να διαλέξω, έσένα και κανέναν άλλον. Έβαλα τον πατέρα μου και κάλεσε έδώ όλα τα βασιλόπουλα! Κι' αν ίσως σ' δεν με θελήσης, καλύτερο τόχο να πεθάνω, παρά να διαλέξω έναν άλλον!...

Ο Ναλά της έπτε τότε λυπημένα:

—Πώς μπορείς να διαλέξεις ένα θητό, τη στιγμή που άναμεταξή τους ανστήρες σου βρίσκονται και τέσσερες θεοί!... Σάλλογισού μόνο πόσο παντοδύναμο είν' οι θεοί! Για να τιμωρήσουν την παραφροσύ σου, θα ήσαν έκανει και να σκοτώσουν τον θητό που θ' αγαπούσες και θα διαλέγες!...

Η Νταμαγιάντη, όμως, ήταν άνένδοτη! —Εγώ έκανα όχο να μην πάρω άλλον από σένα!... άποζούθησε.

Τότε ο Ναλά της ξαναέπτε:

—Τη στιγμή αυτή, φέρον άπόξω μια ξένη έντολή, και δεν μπορείς να σου μιλήσει και τον έαυτό μου!... Όταν, όμως, πεθάνω μαζί με τους άλλους τους ιμνηστές να διεκδικήσω την άγάπη σου, θημήσουν με και μένα — αυτό του σου λέω μόνο!...

Κι' η Νταμαγιάντη χαμονέλασε και έπτε:

—Όταν θάρθης με τ' άλλα βασιλόπουλα για να διεκδικήσης την άγάπη μου, εγώ έκανα μοναχή θα προτιμήσω, κι' οι θεοί δεν θα με παρεξηγήσουν, αφού γι' ας ό το λόγο έγινε το κάλεσμα!...

Την ημέρα του διαγωνισμού, η αυλή του πατέρα της Νταμαγιάντη ήταν γεμάτη από βασιλόπουλα κι' από μαχαραγιάδες όλων των 'Ινδιών, που έλαμπαν μεσ' στα πολύτιμα πετράδια και στο χρυσάμι, σάν τ' άστρα τ' ουρανού κι' ήσαν δυνατοί σάν τα λιοντάκια κι' άμέτρητοι σάν τα φείδια του Μτοζαβατί!...

Η Νταμαγιάντη προσέτρεσε άδιάφορη όλα τα βασιλόπουλα, χωρίς καν να γυρίση να τα δη, κι' έφθασε στην τελευταία την όμάδα, όπου στεκόντουσαν πέντε ξαίσια στην όρη βασιλόπουλα, όλα τα ίδια, όμορφα και γοητευτικά—αφού και τα πέντε στη σειρά ήσαν όμοια, τελείως άπαράλλαχτα κι' είχαν την όρη και την κομωσασιά του άγαπημένου της Ναλά!...

Δεν είχε προφάσει να τελειώση αυτή την προσευχή της —κι' οι θεοί πήραν άμέσως πς μορφές τους κι' έμειναν όρθιοι κι' άκίνητοι μπροστά της, μέσα σε μια νεφέλη θεική, και δίχως να πατούν κάτω, στη γη! Κι' έπτε ξεχώρισε άμέσως τον Ναλά, που τα πόδια του πατούσαν στο χώμα!...

Μ' αυτόν τον τρόπο, η Νταμαγιάντη βόησε πούος ήταν ο άγαπημένος της και τον διαλέξε μ' όλη τη συγκορία!...

Κι' οι θεοί γύρισαν πάλι ψηλά, στους ουρανούς! Έφηναν και τ' άλλα βασιλόπουλα —κι' ο Μάζιμα, ο μαχαραγιάς πατέρας, εύλόγησε της κόρη του τους γάμους με τον όμορφο το βασιλιά Ναλά!...

Η τέλετη των γάμων ήταν πλούσια και πανηγυρική απ' όλο το λαό. Κι' ο Ναλά με τη Νταμαγιάντη γύρισαν κι' έκείνοι στο παλάτι της μεγάλης πολιτείας Νισαγαντά —όπου θα ζούσαν από δώ και πέρα παντοτεινά μαζί κι' εύτυχισμένοι!...

εκδικήσω την άγάπη σου, θημήσουν με και μένα — αυτό του σου λέω μόνο!...